

der virkelig var Nødvendighed for at komme med et Forslag, som skulde gennemføres, og som Omstændighederne havde hindret i at kunne forelægge, forekommer det mig, om jeg maa tillade mig en saadan Kritik af det høie Finansudvalgs Fremgangsmaade, at det kunde være rigtigt at komme dermed.

Hvad specielt et Par af Vædringsforslagene angaar, skal jeg tillade mig at omtale Bevillingerne til Havfiskeriets Fremme. Nu hører jeg heldigvis til de Medlemmer, der ofte have taget Ordet for, at det skulde gjøres haade det One og Andet for Fiskeriet, men jeg har rigtignok altid tillige hævdet, at man maatte begrænde sin Opgave og ikke gaa ind i Almindelighed, hver Gang man syntes Noget muligvis kunde være godt at prøve, da at prøve det, men at man skulde begrænse sin Virksomhed paa forstaaet Maade. Hvad enten man nu finder det doctrinært eller ikke, tror jeg, det er en af de heldbringende Doctriner, og der har efterhaands, tror jeg, oparbejdet sig den Mening, at Fiskeriet bedst og varigst støttes ved, at Kommunikationsmidlerne udvikles saaledes, at Fiskerne saa meget som muligt fik Gavn af dem, uden at man derfor skulde anlægge hvilken som helst Bane. Men overalt, hvor man har ladet Banerne komme i Nærheden af Kysten — enten det nu er til Kjøbstæder, der ligge ved Havet eller direkte til Fiskerleierne, saaledes at endog saa Stagensbanen er bleven voteret — er det klart, at man derved i Virkeligheden har givet Fiskerne et af de vigtigste Midler i Hænde til selv at oparbejde deres Fiskeri. Ligeledes med Havne. Der er jo ikke saa faa Baadehavne bleve støttede fra Statens Side i de senere Aar, og at man ikke er kommen til den store Havn paa Sjællands Vestkyst, ligger ingenlunde i, at man har fornægtet den omtalte Doctrin, men det ligger i, at Foretagendet er saa overordentlig vanskeligt, at naar det kommer til Stykket, er der Ingen, der tør garantere for, at en Havn, som vil koste ikke mindre end cirka 30 Millioner Kroner, i Virkeligheden vil kunne staa sig mod Sandflugten paa Sjællands Vestkyst. Altsaa er det ganske naturligt, at man der har taget Hæb i Seilene. Men hvis man vilde holde sig til den Doctrin: Kommunikationsmidler og Havne, tror jeg, vi gjorde Fiskerne en væsentlig Tjeneste, men derimod ikke ved, at man vil oplære dem i Fiskeriet. Det er en gammel Mani fra Statens Side at ville oplære Folk paa enhver Maade, og jeg tror, at Praxis har vist, at det aldeles ikke slaar til. Der kan naturligvis være enkelte Leiligheder, hvor der, naar en meget ivrig og

lyndig Mand har stillet sig en Opgave, kan være Grund til at føie en saadan Mand. Men der skal, forekommer det mig, foreligge meget vægtige Grunde for, at Staten skal gribe ind snart paa det ene Punkt snart paa det andet, uden at Lovgivningsmagten har nogen Mening om, hvorledes Opgaven vil blive udført. Naar der her nævnes, at man vil udruste et Fartøi og tage hollandske Fiskere ombord, er det ganske vist Noget, der paa en stemningsfuld Maade minder om gamle Dage, da man førte Hollændere til Amager; men det er jo ikke sagt, at det slaar til i Nutiden. Jeg for mit Vedkommende har aldeles ikke nogen Mening om, hvorvidt det vil lykkes at opdrage danske Fiskere ved at sætte nogle Hollændere ombord paa et Fartøi og seile paa Nordsoen en Sommer og fiske. Man har saa mange Erfaringer for, at den Slags Belæring strander ganske simpelt derpaa, at de, der skulle lære, slet ikke ere tilbøjelige til at lære paa den Maade, som Læreren mener kunde være nyttig, og naar de saa have lært, ja, saa mangle de de nye Medfæber, som de Fremmede benytte i deres Hjem, og de forstaa hverken at bruge dem eller reparere dem, naar det kommer til Stykket. Det er en hel Række af Handlinger, der skal foretages, naar noget Saadant skal lykkes. Jeg tillader mig at tro, at kun, hvor en privat Interessje hos en energisk og lyndig Fisker er med i Spillet, lykkes den Art Foretagender. Staten har saa mange Gange i tidligere Tid prøvet paa den Slags Ting, og det er saa ofte gaaet galt, at, selv om man vil sige, at Manchestertheoriene ere forældede, behøver man ikke at forfalde til den gamle Feil at ville blande Staten ind i enhver Ting og tro, at enhver Ting skal lykkes for Staten. Det viser sig saaledes ogsaa, at en anden lille Bevilling paa 6,000 Kr. ganske har den samme Karakter. Et privat Selskab har forsøgt Noget — det har jo ogsaa havt Hollændere ombord — og det er gaaet galt ved en Række af Uheld. I saadanne Tilfælde hedder det altid, nu skal Staten træde til og paa en eller anden Maade erstatte de Paagældende Uheldet. Det er umuligt for os at vide, hvorfor det er gaaet den Paagældende saa uheldigt, og om en saadan Bevilling kan komme dem til Nytte i Fremtiden. Foreløbig have de kun givet Attest for, at de have været uheldige, men for intet Andet. Mig forekommer det, at Thinget burde holde fast ved sin Doctrin, som det nu endelig har faaet slaaet fast, at Kommunikationsmidler og Havne ere positive Goder, som det er i